

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5599

гр. София, 28.07.2021 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в закрито заседание на 28.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **6890** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. АПК.

Образувано е по искова молба, предявена от Д. П. С., ЕГН: [ЕГН] срещу БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА (БНБ) – [населено място], пл."К. А. Г" № 1 с осъдителен иск с правно основание чл.203, ал.1 от АПК вр. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на твърдяно незаконосъобразно действие (алтернативно бездействие) на БНБ по прилагането на Директива 94/19/ЕО във връзка с изплащането на гарантирания размер на депозитите в [фирма] (в несъстоятелност) в размер на 33 243 лв., изразяващи се в разликата между вложения депозит, открит в [фирма] и изплатения от Фонда за гарантиране на влоговете в банките гарантиран депозит в размер на 196 000 лева и изплатена към датата на завеждане на иска от частичната сметка на масата на несъстоятелността сума от 4 235 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от момента на увреждането – 20.06.2014г. до окончателното изплащане на сумата за обезщетени. Твърди, че ѝ е изплатена сумата от 196 000 лв. В производството по несъстоятелност ѝ е признато вземане в размер на 37478,86 лв., от което е изплатена сумата от 4235 лв.

Вредите се претендират от ищеца за обезщетяване като причинени от неправомерни действия на ответника БНБ, изразяващи се в нарушаване на приложими с директен ефект норми на европейското право, подробно посочени в исковата молба, и алтернативно от неправомерни бездействия на БНБ при изпълнение на вменените ѝ със закон функции по осъществяване на банков надзор.

Ответникът – Българска народна банка в отговора си поддържа нередовността на исковата молба; оспорва допустимостта и основателността на исковата претенция. Претендира присъждане на разноски в производството. Излагат се съображения, че БНБ не носи отговорност по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.203 – 208 от АПК –не е пасивно легитимиран субект по ЗОДОВ. Твърди, че исковата молба е недопустима. Сочи, че няма незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или

длъжностно лице на държавата, извършено при или по повод изпълнение на административна дейност. Излага съображения, че не е налице твърдяното при условията на алтернативност/евентуалност – неправомерно бездействие, изразяващо се в неупражняване на ефективен и ефикасен банков надзор, водещ до вреди за Ищеца. Ответникът сочи, че за ищеца не са настъпили имуществени вреди вследствие на отнемането на лиценза на К.. Твърди, че е недопустимо и неоснователно искането на ищеца да получи удовлетворение в рамките на административното производство на вземането си, длъжник по което е К., а не БНБ. Твърди, че доколкото ищецът не е посочил изобщо в какво конкретно се изразява твърдяното незаконосъобразно бездействие и на кой орган, то липса и доказана причинно-следствена връзка от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Ответникът се позовава на [чл. 94 от Закона за банковата несъстоятелност](#), като твърди, че разглеждането на предявения иск би се явило средство за заобикаляне реда за удовлетворяване на вземането на ищеца, предвидено в специалния ред, поради което и на основание [чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ](#) искът се явява недопустим. В тази насока се позовава на практиката на ВАС - [Определение № 10121 от 28.09.2016 г. по адм. д. № 10131/2016](#) на ВАС, [Определение № 8825 от 14.07.2016 г. по адм. д. № 8039/2016 г.](#) на ВАС.

В съдебните актове на ВАС обаче е застъпено и обратното становище, а именно, че предвиденият в [Закона за банковата несъстоятелност](#) ред за предявяване на вземанията за вложителите не е специален начин за обезщетение по смисъла на [чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ](#) и не дерогира приложението на общия ред по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) ([Определение № 9750 от 16.09.2016 г. по адм. д. № 10130/2016](#) на Върховния административен съд). Съгласно нормата на [чл. 2, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност](#) цел на производството по несъстоятелност на банка е осигуряването във възможно най-кратък срок на справедливо удовлетворяване на вложителите и другите кредитори на банката. В съответствие с тази цел, чл. 63, ал. 3 от З. предвижда, че вземанията на вложителите в банката се смятат за предявени и се вписват служебно от синдика в списъка по чл. 64, ал. 1. Между вложителите и банката са налице облигационни отношения, чийто източник са сключените по между им договори за банков влог, които в качеството си на търговски сделки са правопораждащи юридически факти, които не биха могли да се приравняват с извъндоговорния сложен фактически състав на деликтите. И. на непозволеното увреждане предвижда проявлението на юридически факти, които не са правни сделки и свързва осъществяването им с възникването на отговорност за репарирание на причинените вреди. Именно разликата в източниците на договорната и извъндоговорната отговорност изключва възможността да се приеме, че предвиденият в [Закона за банковата несъстоятелност](#) ред за предявяване на вземанията за вложителите е специален начин за обезщетение по смисъла на [чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ](#). В случай, че предявеното в производството по несъстоятелност вземане бъде изцяло удовлетворено, то това обстоятелство следва да се съобрази при преценката за основателността на иска за обезщетение от твърдяната деликтна отговорност, но тази обусловеност обаче не изключва приложимостта на [ЗОДОВ](#). Настоящият състав приема за правилни аргументите, изложени във второто становище, поради което намира възражението за недопустимост за неоснователно в тази му част.

Същевременно обаче, доколкото се претендират вреди в резултат на това, че е

частично изплатено обезщетение на прието вземане спрямо обявената в несъстоятелност търговска банка, както и доколкото на съда е служебно известно, че производството по несъстоятелността не е приключило, съдът намира, че производството по настоящото дело следва да бъде спряно. Това е така доколкото решаването на въпроса дали ищцата би имала право да претендира обезщетение за вреди от неизплатения остатък от признатото вземане, в размер на 33243 лв. зависи именно от това дали ще има последващи плащания на ищцата в производството по несъстоятелност и съответно – по какъв начин ще приключи това производство.

Ето защо съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК за спиране на това дело, до приключване на производството по делото по несъстоятелност.

Воден от горното и на основание чл.229,ал.1,т.4 ГПК, Административен съд София-Град

О П Р Е Д Е Л И :

СПИРА НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.229, ал.1, т.4 ГПК производството по адм. д. № 6890/2019 година по описа на АССГ до постановяване на окончателен акт по търговско дело за несъстоятелност № 421 /2019г. на Софийски градски съд.

Определението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 7 дневен срок от получаване на препис от него, съгласно чл.211,ал.1 АПК.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: